

Arrest

nr. 131 021 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een jongeman van Peul-origine, geboren op 23 april 1990 in Conakry, Guinee uit een gemengd Peul-Soussou huwelijk. In Guinee woonde u samen met uw vader, broer en zus in de wijk Simbaya, Conakry. U werkte als taxichauffeur in Conakry.

In 2011 leerde u (S.K.) kennen nadat zij gebruik maakte van uw taxi. In oktober 2011 begonnen jullie een relatie en reeds in november 2011 werd (S.) zwanger. In december 2011 werd u door (S.)'s moeder gesommeerd. Zij was op de hoogte van het feit dat haar dochter uw kind droeg en uit vrees om hierdoor zelf verstothen te worden door haar man stelde zij u voor om abortus te plegen. U gaf te kennen als Peul en moslim niet akkoord te kunnen gaan met een abortus en verliet het huis. U verbrak daarna alle contact met uw vriendin.

(S.)'s vader, (M.K.), een kapitein in het leger van Guinee, was op missie in Nzérékoré wanneer hij door zijn vrouw werd bericht van (S.)'s zwangerschap. Prompt diende kapitein (K.) per brief klacht tegen u in bij de gendarmerie van Cosa. Op 10 juni 2012 werd u 's avonds thuis gearresteerd samen met uw broer. Er werd aan jullie gevraagd wie de dochter van kapitein (K.) had zwanger gemaakt. U bekende en werd geslagen, terwijl uw broer werd vrijgelaten.

Op 22 juli 2012 vernam u van een bewaker dat (S.) overleden was tijdens de bevalling. In de drie dagen die daarop volgden werd u zwaar mishandeld.

Op 23 augustus 2012 kon u na tussenkomst van uw oom, (I.S.), broer van uw overleden moeder, uit de gevangenis vluchten. U dook onder bij een vriend van hem, (A.).

Op 31 augustus 2012 vertelde (A.) dat uw oom en de bewaker die u hielp ontsnappen werden gearresteerd. Uw oom was voor zijn arrestatie reeds bezig om uw vertrek uit Guinee te regelen. (A.) nam contact op met uw smokkelaar om deze regeling verder uit te werken en op 21 november 2012 reisde u per vliegtuig naar België. Hier vroeg u op 22 november 2012 asiel aan.

U vreest om in Guinee vervolgd of vermoord te worden omdat u de dochter van kapitein (K.) hebt zwanger gemaakt.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een psychologisch attest neer op datum van 24 maart 2014.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u vervolging vrezen door de vader van uw vriendin (S.K.).

De geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas wordt in de eerste plaats ondergraven door uw vage, tegenstrijdige en weinig doorleefde verklaringen in verband met uw relatie met (S.K.).

Ondanks dat u er herhaaldelijk naar werd gevraagd kon u weinig vertellen over de omstandigheden waarin uw relatie met (S.) ontstaan is. U verklaarde haar te hebben leren kennen in 2011 toen zij gebruik maakte van uw taxi. U kon echter niet vertellen op welk moment u haar precies hebt leren kennen, zelfs niet bij benadering (Gehoor CGVS, p.6). Ook wanneer u werd gevraagd hoe lang u (S.) kende voor dat de relatie, zoals u zelf verklaarde, echt begon in oktober 2011, zei u zich dit niet te herinneren (Gehoor CGVS, p.6). Het is weinig geloofwaardig dat u zelfs niet bij benadering zou kunnen vertellen wanneer u (S.) leerde kennen.

Ook over jullie gezamenlijke activiteiten bleef u vaag. Er naar gevraagd vertelde u enkel dat u soms samen naar de bioscoop ging in de wijk Matoto of dat zij naar uw huis kwam (Gehoor CGVS, p.13). Ook over uw toekomstperspectief voor deze relatie kon u weinig vertellen. U stelde nooit met (S.) over de toekomst te hebben gesproken, ook niet over een huwelijk. Als reden hiervoor haalde u aan dat het binnen de Peulgemeenschap onmogelijk is om nog met een vrouw te trouwen indien je een relatie met haar had voor het huwelijk (Gehoor CGVS, p.14). Wanneer u werd gevraagd of u, gezien uw eerdere verklaringen een liefdevolle relatie te hebben onderhouden met (S.), dan nooit hebt overwogen om haar te trouwen alvorens een relatie met haar te beginnen, verklaarde u simpelweg dat dit nooit in u is opgekomen (Gehoor CGVS, p.14). Men kan zich echter moeilijk voorstellen dat, moest deze relatie werkelijk hebben bestaan, jullie niet over deze onderwerpen zouden hebben gesproken. Als mensen die opgegroeid zijn in Guinee moeten jullie immers hebben beseft in wat voor problemen een buitenechtelijke seksuele relatie jullie zou kunnen brengen.

Bij de DVZ gaf u verder een heel aantal data in verband met gebeurtenissen in uw asielaanvraag, dewelke u één voor één herhaalde en bevestigde tijdens uw gehoor bij het CGVS. In deze zelfde verklaring stelde u: "In 2011 begon ik een relatie met de dochter van kapitein (K.), zij heette (S.K.), in 2012 raakte ze zwanger van mij" (Vragenlijst CGVS, p.4). Het is dan ook merkwaardig dat u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde dat (S.) niet in 2012 maar reeds in 2011 zou zijn zwanger geworden. Wanneer u tijdens uw gehoor werd geconfronteerd met uw strijdige verklaringen bij de DVZ ontkende u daar ooit verklaard te hebben dat zij in 2012 zwanger werd. U opperde dat de tolk uw verklaringen slecht moet hebben vertaald (Gehoor CGVS, p.15). Dit neemt echter niet weg dat u deze verklaringen voor akkoord hebt ondertekend nadat ze aan u werden voorgelezen en u bij het begin van uw gehoor op het CGVS ook aangaf dat uw interview bij de DVZ goed verlopen is (Gehoor CGVS, p.2). Deze inconsistentie ondergraaft mede de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas wordt verder ondergraven door uw onwaarschijnlijke verklaringen in verband met de gebeurtenissen na de beweerde ontdekking van de zwangerschap van (S.).

U stelde dat de moeder van (S.) u in december 2011 uitnodigde en voorstelde om een abortus te plegen aangezien zij zelf bang was om verstoten te worden indien haar man te weten zou komen dat zijn dochter zwanger was. U zou dit als Peul en moslim echter niet hebben kunnen aanvaarden (Gehoor CGVS, p.8, 11, 16). Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat, als de moeder van (S.) (om zichzelf te beschermen) wilde dat haar dochter een abortus zou plegen zij dit eerst aan u zou voorleggen en dat er na uw weigering ook geen abortus zou hebben plaatsgevonden (Gehoor CGVS, p.16). Moest zij gewild hebben dat haar dochter een abortus onderging zou zij dit niet hebben laten afhangen van uw toestemming.

Het is bovendien weinig geloofwaardig dat u pas in juni 2012, wanneer uw vriendin al zeven maand zwanger was en haar moeder er ook al meer dan een half jaar van op de hoogte was, voor het eerst problemen kreeg. Uw eigen verklaring hiervoor is dat de vader van (S.) op missie in Nzérékoré was. U vertelde dat u pas over zijn terugkeer naar Conakry hoorde via (S.) zelf, die u kwam bezoeken tijdens uw gevangenschap (Gehoor CGVS, p.20). Wanneer u werd gevraagd hoe hij dan klacht had ingediend wanneer hij in Nzérékoré was vertelde u dat hij dit per brief had gedaan (Gehoor CGVS, p.20). Gevraagd hoe hij dan vanuit Nzérékoré op de hoogte was van (S.)'s zwangerschap verklaarde u dat hij door zijn vrouw werd bericht (Gehoor CGVS, p.20). Gezien het feit dat u eerder al verklaarde dat de moeder van (S.) zelf bang was om verstoten te worden omwille van de zwangerschap van haar dochter is het weinig geloofwaardig dat zij haar afwezige echtgenoot hiervan zou berichten, uitgerekend een maand voor de geplande bevalling. U had zelf ook geen enkele verklaring voor het feit waarom de moeder van (S.) zo lang zou hebben gewacht om haar man in te lichten (Gehoor CGVS, p.21).

Het voorgaande klemt des te meer daar u, volgens uw relaas, gedurende de maanden volgend op uw weigering een abortus toe te staan en volgend op het volledig in de steek laten van (S.), geen enkele keer meer zou zijn gecontacteerd door (S.) of haar familie in dit verband (gehoor CGVS, p. 16). Nochtans komt het weinig aannemelijk over dat zij zich zomaar zouden neerleggen bij uw beslissing dat (S.) uw kind moest ter wereld brengen en het stigma van de ongehuwde moeder zou moeten dragen. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier is toegevoegd (SRB "Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage", juni 2012; SRB, "Les enceinteurs", juni 2012), blijkt immers dat een buitenechtelijke zwangerschap als een zeer zware schande voor een familie wordt beschouwd. Behoudens in het geval dat een abortus wordt uitgevoerd kan deze schande eigenlijk enkel door een huwelijk worden rechtgezet, moment waarop de vader van het kind en diens familie op hun verantwoordelijkheden worden gewezen daar het alles behalve evident wordt om voor het "eerloze" meisje nog een meer geschikte huwelijkskandidaat te vinden. Indien de families het probleem niet in der minne kunnen oplossen riskeren de zwangere vrouw en, zoals u zelf aanhaalt (gehoor CGVS, p.16), haar moeder zelfs verstoten te worden door hun familie. Het komt dan ook niet aannemelijk over dat, moest deze problematiek zich werkelijk hebben voorgedaan, de familie van (S.) de situatie gedurende maanden op haar beloop zou hebben gelaten.

Naast de bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw relatie en van de zwangerschap van (S.) ernstig aantasten, zijn ook uw verklaringen betreffende andere aspecten van uw relaas weinig geloofwaardig.

Zo moet met betrekking tot uw beweerde ontsnapping worden opgemerkt dat u er niet bent in geslaagd om aannemelijk te maken hoe uw oom uw ontsnapping kon regelen. Wanneer u de vraag werd gesteld antwoordde u enkel: "hij heeft onderhandeld" (Gehoor CGVS, p.24). U kon ook niet vertellen hoe uw oom in contact kwam met de bewaker die u hielp ontsnappen, noch hoeveel hij hiervoor heeft betaald (Gehoor CGVS, p.24). Na uw ontsnapping zouden uw oom en deze bewaker bovendien zijn gearresteerd. U kon echter niet vertellen hoe men heeft ontdekt dat zij u hielpen ontsnappen (Gehoor CGVS, p.25). Wanneer u in januari 2013 contact opnam met een vriend uit Guinee zou hij u verteld hebben dat uw oom nog steeds vastgehouden wordt, u zou deze vriend sindsdien echter niet meer hebben kunnen bereiken (Gehoor CGVS, p.13). Als uw oom, die u hielp ontsnappen, werkelijk zou worden vastgehouden omwille van uw problemen is het weinig geloofwaardig dat u geen enkele geloofwaardige poging hebt gedaan om meer over zijn situatie te weten te komen. Uw eigen verklaring als had u enkel het nummer van deze ene vriend en kon u hem na januari 2013 niet meer bereiken, is dan ook niet afdoende (Gehoor CGVS, p.13).

De geloofwaardigheid van het feit dat u zou worden vervolgd en gezocht door de autoriteiten van Guinee wordt verder ernstig ondermijnd door het feit dat u naar eigen zeggen Guinee verliet met een paspoort waarin uw eigen naam en foto stonden.

Indien u daadwerkelijk door de autoriteiten zou worden gezocht in Guinee, in die mate zelfs dat uw oom en de militair die u hielpen ontsnappen zelf werden opgesloten, is het weinig geloofwaardig dat u enerzijds het risico zou nemen om onder eigen naam per vliegtuig het land uit te reizen, maar anderzijds ook dat u daarin zou slagen. Wanneer u hier naar werd gevraagd vertelde u enkel dat uw smokkelaar alles geregeld had, maar dat u niet weet hoe hij dat heeft gedaan (Gehoor CGVS, p.27). Het

is bovendien onduidelijk waarom u het paspoort, waarin volgens u uw eigen gegevens stonden, zou moeten hebben afgegeven aan de smokkelaar (Gehoor CGVS, p.9-10). Hierbij moet worden opgemerkt dat u ook niet kon vertellen met welke luchtvaartmaatschappij u reisde. Wanneer u werd gevraagd hoe het komt dat u dit niet weet, antwoordde u ontwijkend (Gehoor CGVS, p.10).

Ter staving van uw asielrelaas legde u tot slot een psychologisch attest op datum van 24 maart 2014 neer.

Dit attest stelt enkel dat u sinds 26 november 2013 in begeleiding bent bij het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg (CGG) Largo. Het maakt echter op geen enkele wijze melding van een diagnose of de aard van de behandeling. Tijdens uw gehoor op het CGVS maakte u reeds voor aanvang van het interview melding van uw psychologische begeleiding. U vertelde moeilijkheden te hebben om te slapen en excuseerde zich reeds op voorhand mocht u tijdens het interview beginnen schreeuwen of onbeleefd zijn (Gehoor CGVS, p.2). In dit kader met ook worden opgemerkt dat uw gehoor bij het CGVS vlot en zonder problemen is verlopen en dat u vlot antwoordde op alle vragen.

U legde geen andere documenten neer om uw identiteit of asielrelaas te ondersteunen. Wanneer u werd gevraagd waarom u geen identiteitsdocumenten kon neerleggen stelde u dat u uw identiteitskaart in Guinee hebt achtergelaten. Gevraagd of u dan niemand kon contacteren om het te laten opsturen stelde u enkel het telefoonnummer te hebben van uw vriend, maar hem niet meer te kunnen bereiken sinds januari 2013 (Gehoor CGVS, p.9). Zeker gezien het feit dat uw naaste familie, zoals uw broer en zus, nog steeds in Conakry wonen is het weinig geloofwaardig dat u niemand zou kunnen contacteren om uw documenten te laten opsturen. Gevraagd of u nog contact had met uw broer en zus stelde u dat dit niet het geval was omdat u hun telefoonnummer niet hebt (Gehoor CGVS, p.5-6). Wanneer werd opgemerkt dat u ze toch kon schrijven aangezien u weet waar ze wonen stelde u dat dit niet het geval is (Gehoor CGVS, p.6). In het kader van de asielprocedure mag van u verwacht worden dat u al het mogelijke doet om uw identiteit en asielrelaas met materiële bewijzen te staven, in deze moet worden besloten dat u niet aan deze vereiste hebt voldaan.

Kort samengevat wordt uw asielaanvraag niet ondersteund door dienstige bewijsstukken, wordt de geloofwaardigheid van uw relatie met (S.) en diens zwangerschap door de hierboven aangehaalde verklaringen en vaststellingen op directe wijze ondermijnd, wordt de geloofwaardigheid van andere aspecten uit uw relaas door de hierboven aangehaalde vaststellingen ondermijnd en wordt hierdoor ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig aangetast. Daarom kan het voordeel van de twijfel niet worden toegekend voor deze elementen uit uw asielrelaas. Gezien geen geloof wordt gehecht aan uw relatie met (S.) en diens zwangerschap kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die daarvan het gevolg zouden zijn geweest.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van **"artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook artikel 3 van het E.V.R.M, artikel 4 van de Richtlijn van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling (...)"**;

Hij citeert de inhoud van de aangehaalde bepalingen en geeft een algemene theoretische uiteenzetting inzake hun inhoud en de bewijslast inzake asielaanvragen, hierbij onder meer verwijzend naar een aantal paragrafen uit de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*. Hij stelt daarbij dat het aan verweerder toekomt *"om de geloofwaardigheid van verzoeker en verzoekster door wettelijke middelen te weerleggen"*.

Verzoeker stelt dat verweerder betreffende zijn relatie met zijn vriendin geen rekening hield met alle feitelijke omstandigheden. Hij verklaarde zijn vriendin in oktober 2011 te hebben ontmoet en reeds in november 2011 raakte zij zwanger. Aldus blijkt uit zijn verklaringen dat zij slechts kort een relatie hadden en is het niet verwonderlijk dat hij nog geen toekomstperspectief had. Het is niet moeilijk te begrijpen dat zij nog niet spraken over onderwerpen als trouwen. Een jong koppel dat elkaar nog leert kennen spreekt logischerwijze niet over trouwplannen. Verzoeker benadrukt dat de zwangerschap niet gepland was. Hij meent dat indien met dit alles rekening zou zijn gehouden, verweerder tot een ander standpunt was gekomen.

Aangaande de gebeurtenissen na de zwangerschap steunt de bestreden beslissing volgens verzoeker op een redenering die niet op een objectieve analyse is gebaseerd en op veronderstellingen. Men kan niet verwachten dat hij de beslissingen en handelingen van de moeder van zijn vriendin kan verantwoorden. Verder is het niet verwonderlijk dat zijn problemen slechts in juni 2012 begonnen aangezien de vader van zijn vriendin op missie was in Nzérékoré. Hij werd dus slechts na enkele maanden op de hoogte gesteld door de moeder van de vriendin van verzoeker. Dat deze moeder haar echtgenoot slechts op het laatste moment op de hoogte bracht is evenmin verwonderlijk. Zij probeerde eerst om het probleem te doen verdwijnen. Dit lukte echter niet en de bevalling van haar dochter naderde. Zoals in de bestreden beslissing wordt bevestigd, is een buitenechtelijke zwangerschap een zeer zware schande voor de familie. Bijgevolg is het aannemelijk dat de moeder van verzoekers vriendin wachtte tot het laatste moment alvorens haar man in te lichten.

Over zijn ontsnapping, merkt verzoeker op dat deze door zijn oom en de smokkelaar werden geregeld. Rekening houdend met de situatie waarin hij zich bevond, de angst voor verdere mishandelingen en zijn psychologische toestand na de gevangenschap in mensonwaardige omstandigheden, is het aannemelijk dat hij weinig betrokken was bij de regeling van zijn ontsnapping.

Verzoeker concludeert dat in grote lijnen kan worden vastgesteld dat hij weldegelijk geloofwaardig is indien men rekening houdt met alle relevante delen van zijn asielrelaas. Verzoeker verwijst naar artikel 4, punt 4 van de voormelde Richtlijn van 29 april 2004 omtrent de omkering van de bewijslast bij reeds ondergane vervolging. Hij verklaarde reeds een tijd gevangen genomen te zijn wegens zijn problemen. Deze gevangenneming was willekeurig en er bestaan geen goede redenen om aan te nemen dat hij niet opnieuw zou worden gevangengenomen en mishandeld bij een terugkeer.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder er niet in slaagde om het ongeloofwaardig karakter van de asielaanvraag aan te tonen en zo het begin van bewijs dat verzoeker heeft bijgebracht te weerleggen. Daardoor moet het voordeel van de twijfel worden verleend. Verweerder had wellicht niet tot de ongeloofwaardigheid van het relaas besloten indien met het voorgaande rekening was gehouden.

Aldus zijn de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

2.1.2. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer: een psychologisch attest van 4 augustus 2014 en een psychologisch attest van 18 augustus 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Hij wenst hiermee aan te tonen dat hij nog ernstige psychische gevolgen ondervindt van de gebeurtenissen in zijn land van herkomst en betoogt dat de attesten een objectieve ondersteuning vormen van de in het verzoekschrift weergegeven argumenten.

2.2.1. In zoverre verzoeker in zijn feitenrelaas (punt IV. van het verzoekschrift) stelt dat van hem niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich vestigt in Kaboel overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), kan niet worden ingezien hoe deze opmerking *in casu* dienstig zou kunnen zijn gelet op zijn herkomst van Conakry in Guinee. Waar verzoeker stelt dat verweerder zijn geloofwaardigheid en deze van verzoekster moet weerleggen, dient te worden opgemerkt dat bij onderhavige procedure geen tweede verzoekende partij of verzoekster betrokken is.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, dat op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende

wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.7. Verzoeker brengt geen documenten bij ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en nationaliteit. Bovendien legde hij omtrent zijn identiteitskaart tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde hij dat zijn identiteitskaart na aankomst in België werd afgenomen door de smokkelaar (administratief dossier, stuk 15, nr.26). Bij het CGVS stelde hij dat hij zijn identiteitskaart in Guinee achterliet (administratief dossier, stuk 4, p.9).

Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij ter staving van zijn verklaarde reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig aflegde.

Verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg ondermijnen daarenboven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag en van zijn beweerd vrees voor vervolging vanwege de Guineese autoriteiten. Uit zijn gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat hij Guinee heeft verlaten onder zijn eigen naam en met gebruik van zijn eigen paspoort. Indien hij daadwerkelijk de Guineese autoriteiten vreesde en deze hem in zulke mate zochten dat zij zijn oom en de agent die hem hielpen ontsnappen opsloten, is het geenszins geloofwaardig dat verzoeker het risico zou nemen om onder zijn eigen naam en met zijn eigen paspoort het land per vliegtuig te verlaten. Verzoeker kon voor deze vaststelling geen afdoende verklaring bieden doch beperkte zich ertoe te stellen dat de smokkelaar alles regelde en dat hij niet wist hoe hij dit heeft gedaan (*ibid.*, p.27).

Verzoeker baseert zijn asielaanvraag en de in dit kader aangevoerde vrees voor vervolging jegens de Guineese autoriteiten bovendien op het feit dat hij zijn vriendin, de dochter van een kapitein in het leger, zwanger maakte buiten het huwelijk. Hij slaagt er echter niet in om de beweerd relatie met zijn vriendin en haar zwangerschap aannemelijk te maken.

Vooreerst kan, gelet op het feit dat deze relatie en deze zwangerschap de kern uitmaken van zijn relaas, worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoeker, wanneer hem bij het afnemen van zijn verklaringen over zijn persoon en zijn familie bij de DVZ werd gevraagd: "*Hebt u of hebt u een partner (of partners) gehad?*", antwoordde van niet (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.16b).

Verzoeker legde verder uiterst vage verklaringen af omtrent de omstandigheden waarin zijn relatie met zijn vriendin zou zijn ontstaan. De bewering dat hij zou hebben verklaard zijn vriendin in oktober 2011 te hebben ontmoet kan daarbij geenszins worden aangenomen. Uit verzoekers verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt immers dat hij bij het CGVS niet in staat was om te vertellen op welk moment hij haar leerde kennen en dit zelfs niet bij benadering kon aangeven. Evenmin kon hij preciseren hoelang hij zijn vriendin reeds kende alvorens zij in oktober 2011 een relatie begonnen. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker zelfs niet bij benadering zou kunnen aangeven wanneer hij zijn vriendin leerde kennen.

Verzoeker kon bovendien de geboortedatum van zijn vriendin niet verstrekken en legde vage en niet-doorleefde verklaringen af over hun gezamenlijke activiteiten. Zo kon hij hierover slechts aangeven: "*Soms gingen we naar de bioscoop van Matotot, soms gaan we naar mij thuis, dus zo dat deden wij*" (administratief dossier, stuk 4, p.6, 13). Bovendien zijn deze activiteiten en verzoekers verklaringen omtrent de plaats waar zij elkaar ontmoetten wanneer zij afspraken, met name op haar werkplek of aan de bushalte aan of dichtbij haar werk, niet plausibel in het licht van verzoekers overige verklaringen. Verzoeker stelde immers dat een buitenhuwelijkse relatie echt verboden was, dat zij schrik hadden en dat zijn ouders en de ouders van zijn vriendin daarom niet op de hoogte mochten komen van hun relatie. Dat verzoeker desalniettemin samen met haar naar de bioscoop ging in zijn eigen gemeente, haar opzocht op en opwachtte bij haar werk en haar 's avonds meermaals meenam naar hem thuis is geenszins geloofwaardig. Zelfs indien zijn kamer achter het grote huis van zijn ouders lag hield dit laatste immers grote risico's op betrapting in (*ibid.*, p.13-14).

Gelet op verzoekers verklaringen dat hun relatie absoluut niet geweten mocht zijn, dat het niet de bedoeling was dat zijn vriendin zwanger zou worden en dat hij erg bang was omdat zij zwanger werd, is het bovendien geheel niet aannemelijk dat verzoeker nooit zelfs maar zou hebben gedacht aan de mogelijkheid dat zijn vriendin zwanger zou kunnen worden en dat geen van beide op het idee zou zijn gekomen of eraan zou hebben gedacht om voorzorgen te nemen om een zwangerschap te voorkomen (*ibid.*, p.13-14, 17).

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zijn vriendin zwanger zou zijn geworden, nochtans een essentieel en cruciaal element in zijn asielrelaas. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde hij dat zij in 2012 zwanger geraakte (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.4). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat zij reeds in november 2011 zwanger werd. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, ontkende hij deze en stelde hij: *“Waarschijnlijk heeft de tolk niet goed vertaald wat ik zei, want ik heb dat zelf niet gezegd”* (administratief dossier, stuk 4, p.15). Deze uitleg kan niet worden aangenomen. Verzoeker gaf aan de tolk die hem bijstond bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk (administratief dossier, stuk 16). Hij ondertekende de vragenlijst, nadat deze aan hem in het Soussou werd voorgelezen, voor akkoord en bevestigde hiermee uitdrukkelijk dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.4-5). Bovendien gaf hij bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS aan dat bij de DVZ alles goed was verlopen (administratief dossier, stuk 4, p.2).

Verzoeker legde verder incoherente verklaringen af over zijn arrestatie en detentie. In de vragenlijst stelde hij: *“Op 10/06/2012 werd ik door kapitein (K.) gearresteerd”* en gaf hij even verder nogmaals aan: *“Op 10/06/2012 werd ik op gepakt door kapitein (K.)”* (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.3-4). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij werd opgepakt door de gendarmes en dat de vader van zijn vriendin, kapitein K., daarbij niet aanwezig was. Wanneer hij werd geconfronteerd met zijn eerdere gezegden, stelde hij in de vragenlijst te hebben aangegeven dat de vader hem heeft gearresteerd omdat hij op basis en naar aanleiding van diens klacht werd gearresteerd (administratief dossier, stuk 4, p.11, 19-20). Deze uitleg kan echter niet worden aanvaard. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij in dit geval zou hebben verklaard dat hij werd gearresteerd naar aanleiding van de klacht door kapitein K. of door toedoen van deze persoon in plaats van aan te geven dat hij door deze persoon zelf werd gearresteerd. Verzoekers verklaringen in de vragenlijst zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien stelde verzoeker in de vragenlijst herhaaldelijk dat hij werd opgesloten in het politiekantoor (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.3-4). Bij het CGVS beweerde hij echter dat hij werd opgesloten in de gendarmerie. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, ontkende hij deze en liet hij opnieuw uitschijnen dat de tolk foutief vertaalde (administratief dossier, stuk 4, p.21-22). Deze verklaring kan omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen echter niet worden aangenomen.

Verzoeker legde daarenboven incoherente verklaringen af over de dag waarop zijn vriendin hem zou zijn komen bezoeken gedurende zijn detentie. In de vragenlijst verklaarde hij: *“Mijn vriendin kwam me na één dag opzoeken in de gevangenis”* (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.4). Tijdens het gehoor bij het CGVS bleek hij echter in het geheel niet meer in staat te preciseren wanneer zijn vriendin hem kwam bezoeken (administratief dossier, stuk 4, p.11). Indien zijn vriendin hem daadwerkelijk een dag na zijn arrestatie zou hebben bezocht, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit ook bij het CGVS duidelijk zou kunnen aangeven.

Verzoeker kon bovendien niet preciseren hoe zijn oom zijn ontsnapping zou hebben geregeld. In tegenstelling met wat hij voorhoudt in het verzoekschrift, mocht van hem wel degelijk enige interesse worden verwacht in de wijze waarop zijn oom hem zou hebben vrij gekregen, te meer daar zijn oom hem hierover vertelde (*ibid.*, p.12).

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig ongemoeid waar deze met recht motiveert dat het niet aannemelijk is dat hij geen geloofwaardige pogingen ondernam om meer te weten te komen over de situatie van zijn oom indien deze daadwerkelijk zou zijn gearresteerd en gedetineerd omwille van verzoekers problemen.

Bovendien beweerde verzoeker in januari 2013 van zijn vriend te hebben vernomen dat de gendarmes hem nog kwamen zoeken doch kon hij niet aangeven wanneer men hem zou zijn komen zoeken en stelde hij dat zijn vriend hem dit niet vertelde. Redelijkerwijze kan echter worden aangenomen dat verzoeker hiernaar zelf nader zou hebben geïnformeerd (*ibid.*, p.26-27).

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar hierin wordt gemotiveerd: ***“Ter staving van uw asielrelaas legde u tot slot een psychologisch attest op datum van 24 maart 2014 neer.***

Dit attest stelt enkel dat u sinds 26 november 2013 in begeleiding bent bij het Centrum Geestelijke Gezondheidszorg (CGG) Largo. Het maakt echter op geen enkele wijze melding van een diagnose of de aard van de behandeling. Tijdens uw gehoor op het CGVS maakte u reeds voor

aanvang van het interview melding van uw psychologische begeleiding. U vertelde moeilijkheden te hebben om te slapen en excuseerde zich reeds op voorhand mocht u tijdens het interview beginnen schreeuwen of onbeleefd zijn (Gehoor CGVS, p.2). In dit kader met ook worden opgemerkt dat uw gehoor bij het CGVS vlot en zonder problemen is verlopen en dat u vlot antwoordde op alle vragen.” Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verder blijkt uit de ter terechtzitting neergelegde attesten niet en toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze de hierin vermelde aandoeningen zijn verklaringen bij het CGVS zouden (kunnen) hebben beïnvloed (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Verzoeker en de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor formuleerden geen bezwaar tegen het plaatsvinden van dit gehoor en geen van beide vermeldde dat verzoeker niet in staat mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen (administratief dossier, stuk 4). Verder kan worden herhaald dat uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen uit dit gehoorverslag geen problemen worden afgeleid. Integendeel blijkt hieruit dat het gehoor vlot en zonder problemen is verlopen. Bijgevolg vermag de inhoud van de psychische attesten geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kunnen zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. In zoverre hierin wordt vermeld dat verzoeker traumatische gebeurtenissen onderging en dat hij aan een posttraumatisch stresssyndroom en een aanpassingsstoornis lijdt, dient te worden opgemerkt dat de opstellers van deze attesten zich aangaande de oorzaak van deze problemen noodzakelijkerwijze baseren op de verklaringen van verzoeker. Dergelijk medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, kan aldus niet worden aangenomen dat de in de attesten vermelde aandoeningen zouden zijn opgelopen in de omstandigheden en op de wijze zoals geschetst door verzoeker.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub 2.2.7.* gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid, daar waar hierin inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst wordt gemotiveerd:

“In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).”

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS